

24 julehistorier

Julekalender til print

Én godnathistorie til hver dag fra 1. til 24. december. Print siderne, rul dem sammen med et bånd, eller læs dem højt direkte fra papiret.

Indhold

1. december	Nissen i snehuset
2. december	Nissen der mistede sin hue
3. december	Snemanden
4. december	Juletræets hemmelighed
5. december	Nisserne og skomageren
6. december	Jagtnissen Bo
7. december	Nissen der blev væk i Netto
8. december	Snemanden der ville danse
9. december	Postnissen Pjok og den vigtige pakke
10. december	Julenissen og den forsvundne pakke
11. december	Snefnuggene og feerne
12. december	Nisserne og den fortryllede julegrød
13. december	Den mystiske sag om de forsvundne julemandsbreve
14. december	Julemandens forsvundne ønskeliste
15. december	Gavejægerne
16. december	Julemanden der blev allergisk over for sne
17. december	Juledukken
18. december	BølleMis redder julen
19. december	Nissen, der ikke kunne finde julemanden
20. december	Den forkælede Timmy og den vise julemand
21. december	Da julemandens GPS gik i stykker
22. december	Julemanden og musen
23. december	Den glemte julegave
24. december	Den første julegave nogensinde

I en lille skov, dækket af tyk, hvid sne, lå et lille hus lavet helt af sneblokke. I dette snehus boede en nisse ved navn Nils. Nils var ikke som andre nisser; han havde ikke travlt med at lave julegaver eller bage pebernødder. Nils' specielle opgave var at tage sig af skovens dyr om vinteren.

Hver dag gik Nils rundt i skoven med en stor rygsæk fyldt med nødder, frø og varme bær. Han besøgte fuglene, egerne og endda de små mus, der gemte sig under sneen. Nils sørgede for, at de alle havde mad nok og et varmt sted at sove.

På en kold juleaften, mens Nils sad i sit snehus og nød en varm kop te, hørte han en lyd udenfor. Da han åbnede døren, stod julemanden der med sit store, røde smil.

"Hej, Nils! Jeg har hørt om dit gode hjerte og hvordan du hjælper dyrene i skoven," sagde julemanden.

Nils' øjne strålede af glæde. "Det er min største glæde at hjælpe dem, især om vinteren," svarede han.

Julemanden nikkede anerkendende og rakte Nils en lille, skinnende pakke. "Denne gave er til dig, Nils. En belønning for din venlighed og hårdt arbejde."

Nils åbnede pakken forsigtigt og fandt en lille sølvklokke indeni. "Denne klokke er magisk," forklarede julemanden. "Når du ringer med den, vil du altid finde, hvad du har brug for til at hjælpe dine venner i skoven."

Nils takkede julemanden og vinkede farvel, da han kørte væk i sin slæde. Den nat sov Nils lykkeligt, mens sneen faldt blidt udenfor. Han vidste, at han nu havde en særlig måde at hjælpe skovens dyr på, ikke kun denne jul, men mange juleaftener fremover.

Og således fortsatte Nils med at sprede glæde og hjælpe dyrene i skoven, altid med sin magiske klokke ved sin side.

2 DECEMBER

Nissen der mistede sin hue

I et lille, hyggeligt hjørne af Nordpolen, i en sneklædt landsby, boede en nisse ved navn Nis. Nis var kendt for sin sprudlende humor og sit evige smil, men mest af alt for sin lyserøde hue, som han bar med stor stolthed.

En blæsende vinterdag, mens Nis jonglerede med julekugler for at underholde de andre nisser, fik en pludselig vindstød fat i hans hue og blæste den væk. "Min hue!" råbte Nis og satte efter den. Men den drilske hue var som forsvundet i den kolde vinterluft.

Nis' jagt på huen førte ham gennem snedækkede skove og over frosne søer. Han ledte højt og lavt, under snedækkede buske og i isede huler, men hans hue var ingen steder at finde.

Som han vandrede videre, begyndte han at tænke på de gode minder, han havde haft med sin hue. Han mindedes, hvordan han havde haft den på under alle de sjove nissestreger og de varme julefester. Smilende for sig selv indså Nis, at det ikke var huen, der gjorde disse minder specielle, men de øjeblikke han havde delt med sine venner.

Efter en lang og trættende jagt, da Nis næsten havde givet op, fik han øje på noget rødt i sneen. Han gravede forsigtigt og fandt til sin overraskelse en lille, hjemmelavet dukke, som en af landsbyens børn må have mistet. Dukken havde fundet ly i huen, som en varm rede.

Nis følte en bølge af varme i sit hjerte. "Du har holdt min hue varm og sikkert også haft brug for varmen," sagde han til dukken og smilede. I stedet for at tage huen tilbage, besluttede han at lade dukken beholde den og tage den med tilbage til landsbyen.

Da Nis vendte tilbage til landsbyen med dukken og fortalte om hans eventyr, blev han mødt med jubel. De andre nisser klappede og lo, da de hørte, hvordan hans elskede hue havde fundet et nyt formål og bragt glæde til et barn.

En af nisserne, en dygtig huenisser, lavede en ny hue til Nis, denne gang endnu mere farverig og festlig end den forrige. Nis følte sig så glad, at han dansede en nissejig rundt om juletræet, hvilket fik alle til at grine højlydt.

Sally og hendes venner elskede vinteren. Hver dag legede de i sneen.

” Vi vil bygge den største snemand, der nogensinde har været,” udbrød Sally, da de var i gang med at samle sne. Først lavede de en stor kugle af sne som de rullede og rullede, indtil den var så stor, som den overhovedet kunne blive.

Så lavede de endnu en kugle af sne, som var mindre end den første. Og til sidst lavede de en lille kugle sne for at lave snemandens hovede.

De samlede også kviste og småsten som de brugte de til snemandens øjne, næse og arme, men der manglede kun én ting.

Snemand havde brug for en hat!

Og pludselig blæste det op og der kom en stor sort hat flyvende hen til dem. Børnene tog den hurtigt op og placerede det på snemandens hoved, og den passede perfekt.

Men hvad børnene ikke vidste, var at det var en magisk hat. Så snart de lagde det på hans hoved, begyndte snemanden at bevæge sig.

”Ej, er snemanden levende?” Spurte en af pigerne.

”Ja, jeg lever og jeg har det godt” Svarede snemanden.

Børnene var chokeret og fandt hurtigt ud af, at han var en meget venlig snemand.

Snemanden legede med børnene, og de var

allesammen enige om, at det var den bedste vinter nogensinde. De byggede snehuse og skøjtede på sneen og havde sneboldkamp hele dagen lang.

”Vi skal ud at shoppe” Sagde snemanden en dag, da børnene kom ud for at lege med ham.

”Jeg har aldrig været i en butik før, så det vil jeg gerne prøve ” Sagde snemanden. Alle børnene var enige om, at det var en god idé, så de gik ned af bakken mod shoppingcenteret.

Men så snart de nåede til shoppingcenteret og åbnede dørene for at komme ind, kom der et stort vindstød indefra, som fik snemandens hat til at flyve af hovedet og væk. Snemanden begyndte at jage hatten, og børnene løb efter ham, men de kunne ikke indhente ham.

De søgte og de søgte efter deres kære ven, men kunne ikke finde ham.

Snart kom en politimand over med snemandens hat. Børnene begyndte at græde, fordi de havde mistet deres ven og spurgte politimanden, hvor han er.

” Græd ikke børn, snemanden er, hvor alle snemænd er, når vejret er varmt. En anden kold dag, når sneen falder, så kommer han tilbage igen ”

Og snart et par dage senere, da sneen faldt fra himlen, gik børnene ud og kiggede efter snemanden.

Og der var snemanden, klar til at lege med dem igen som tidligere.

4 DECEMBER

Juletræets hemmelighed

I udkanten af en lille by, dybt inde i skoven, stod det mest fantastiske juletræ. Det var ikke et almindeligt træ. Hvert år, når første sne faldt, begyndte det at lyse op med tusindvis af farverige lys, men kun Anna og Mikkel vidste om træets magi.

Anna og Mikkel var søskende, der elskede julen mere end noget andet. En aften, mens de legede i skoven, opdagede de træet. Det var dækket af glitrende lys og funkede som en stjernehimmel. De besluttede at holde træet hemmeligt og besøgte det hver aften.

Hver gang de besøgte træet, viste det dem en ny scene. En aften så de en gruppe nisser bage julekager, en anden aften så de rensdyr lege i sneen. Disse magiske scener lærte Anna og Mikkel om venskab, deling og

glæden ved at give.

På juleaften, da de besøgte træet, viste det dem en scene af deres egen stue, hvor deres familie sad og åbnede gaver. De indså, at den største gave var at være sammen med dem, de elskede.

Da de vendte hjem den aften, var deres hjerter fyldt med juleåndens sande betydning. De forstod, at julen ikke kun handlede om gaver, men om at være sammen og dele kærlighed.

Fra den dag af delte Anna og Mikkel hemmeligheden om det magiske juletræ med deres venner, så de også kunne opleve den samme glæde og undren. Og skovens magiske juletræ fortsatte med at sprede sin varme og kærlighed, år efter år.

5 DECEMBER

Nisserne og skomageren

Engang boede der en meget venlig skomager og hans kone i en lille by. Desværre købte ingen hans sko længere, og de var blevet fattige. De havde kun et stykke stof tilbage til at lave et sidste par sko. For at trøste ham sagde hans kone: "Du skal ikke bekymre dig for meget! Alt vil snart være i orden! Behold kluden på bordet. Du kan sy skoene i morgen. Lad os gå i seng nu!"

Men fire små nisser hørte dem tale. De havde ondt af den venlige mand. "Vi skal hjælpe den stakkels skomager" besluttede de. De smarte og talentfulde nisser flagrede ind i huset gennem vinduet. De tog klædet og begyndte snart at klippe, sy og dekorere det. Før morgen lavede de verdens smukkeste par sko og fløj væk.

Om morgenen blev skomageren og hans kone forbløffet over at se de smukke små sko ligge på bordet. "Hvem har dog lavet dem? De er smukke!" De undrede sig begge. Snart så en købmand skoene i butiksvinduet og købte dem straks. Han gav skomageren penge nok til at købe stof til to par sko. Også den aften lod skomageren klædet ligge på bordet, inden han gik i seng. Nisserne vendte tilbage.

Før solopgang lavede de to par sko, der var endnu smukkere. Dette fortsatte i mange flere nætter. Hver morgen ventede skomageren på at se hvor smukke de nye sko var blevet. Skomageren og hans kone var forundrede. "Jeg vil gerne vide, hvem der er vores venner, hvem der hjælper os. Vi må takke dem for deres venlighed" sagde skomageren. De havde besluttet at holde sig være vågne den nat og gemte sig bag døren for at finde ud af, hvem der lavede skoene til dem.

Mens de ventede, så de endelig nisserne flyve, grine, synge og hurtigt sy skoene. "Hvor er vi heldige! Vi skal give noget til gengæld! Deres tøj er revet i stykker! Lad os lave bittesmå tøj til dem" foreslog konen. De arbejdede begge hårdt for at lave det bedste tøj inklusive det sødeste par sko til de venlige nisser og lod dem stå på bordet næste aften.

Da nisserne kom, var de begejstrede for at se det nye tøj. De dansede og sang glade og fløj ud af vinduet for aldrig at ses igen.

Skomageren fortsatte med at lave de bedste sko i byen og solgte dem. Skomageren og hans kone glemte aldrig de venlige nisser, der havde hjulpet dem i deres nød.

Langt langt væk fra alt bor den lille nisse ved navn Bo. Bo er en jagtnisse, som jager sammen med nogle af de andre jagtnisser. Der er dog noget helt særligt ved Bo; han er meget større end de andre nisser i hans landsby.

Bo skulle ud på jagt sammen med 5 andre af hans jagtvenner. De gik lige så stille ud i sneen, og efterhånden nærmede de sig skoven, hvor de skulle jage. Bo og hans venner jagede i flere timer uden held, og de 5 nisser vendte hjem. På vejen hjem blev Bo og de 4 andre jagtnisser enige om, at de bare måtte spise risengrød til aftensmad.

Bo og de andre 4 nisser gik ind til madnisserne og fortalte de triste nyheder om deres uheldige jagt og sagde, de ville have risengrød til aftensmad. Madnisserne gik straks i gang, og inden jagtnisserne havde tænkt over det, var madnisserne færdige med risengrøden til hele landsbyen.

Da Bo vågnede den næste dag, havde han denne fornemmelse i maven, at der ville ske et eller andet mærkeligt i dag. Bo gik ud på sin sædvanlige jagt med de andre 4

jagtnisser. Efter et par timer ude i skoven ramte heldet dem. Den mindste nisse af de 5 havde fanget en hjort. I det de 5 nisser samlede sig omkring hjorten, dukkede en kæmpe høg ned og tog den lille nisse med op i luften. Bo og de andre jagtnisser gik i panik og løb efter høgen med deres lille nisseven i klørne, og nisserne glemte alt om hjorten, de havde fanget.

Bo var langt hurtigere end de andre nisser, fordi han var så meget større. Bo var lige i hælene på høgen og sprang op efter den, hev den ned i sneen og holdt den, til de andre nisser kom frem til ham. Da nisserne kom frem, skyndte de sig at befri den lille nisse fra høgens klør. Den lille nisse skreg: "HVAD MED HJORTEN JEG LIGE HAVDE FANGET?" Bo svarede hurtigt og sagde: "Jamen hjorten er da lige meget, så længe vi har dig."

Og så vendte Bo og de andre nisser hjem og fortalte nyhederne til madnisserne.

Siden den dag har nisserne fået risengrød hver dag, og det siges, at historien stadig går rundt i landsbyen.

7 DECEMBER

Nissen der blev væk i Netto

Det var en kold decemberaften, og nissen Knirke og hans familie havde sneget sig ind i Netto efter lukketid for at finde julepynt. Nisser havde deres egne særlige regler, og en af dem var, at de kun måtte samle pynt, som mennesker allerede havde valgt ikke at købe. Knirke var begejstret – han elskede glitrende kugler, blinkende lys og små nissefigurer, der lignede ham selv.

Men Knirke var også nysgerrig. Mens hans familie samlede julepynt ved reolen med nedsatte varer, fangede noget andet hans opmærksomhed: en bamse, der sad på nederste hylde ved legetøjet. "Wow!" sagde Knirke og løb hen for at kigge nærmere. Bamsen havde en lille rød hue, præcis som ham selv. "Vi kunne være tvillinger!" tænkte han.

Da Knirke endelig så op, var hans familie væk. De var allerede gået videre til næste gang. Knirke gispede. "Åh nej! Hvor er de henne?" Han kiggede rundt, men alle hylderne lignede hinanden.

I panik besluttede Knirke, at han måtte finde en høj plads for at kigge efter sin familie. Han klatrede op på hylden ved legetøjet, men i det samme kom Nettos nattevagt forbi. Vagten kiggede på hylden og udbrød: "Hvad laver dén bamse der?" Han greb Knirke, der blev helt stiv af skræk, og smed ham ned i en stor papkasse sammen med andre bamser.

Knirke prøvede at forklare, men vagten kunne

naturligvis ikke høre ham. "Hjælp! Jeg er ikke en bamse! Jeg er en nisse!" Men det eneste, vagten hørte, var et svagt "pip".

Knirke kravlede forsigtigt ud af papkassen og løb hen mod en hylde med julepynt. Her så han en stor julestjerne, der blinkede i røde og grønne farver. "Måske har min familie været her!" tænkte Knirke. Han kravlede op for at få et bedre udsyn, men pludselig tændte stjernen, og Knirke blev badet i farverigt lys.

En kunde, der var på natshopping, fik øje på ham og udbrød: "Hold da op! Den julestjerne er anderledes end de andre. Den må jeg have!" Inden Knirke kunne nå at protestere, blev han løftet op og lagt i en indkøbskurv.

Mens Knirke sad i kurven, fik han en idé. "Jeg må finde nogen, der kan hjælpe mig!" Han råbte alt, hvad han kunne, til en flok Netto-mus, der løb forbi. "Hej! Kan I hjælpe mig med at finde min familie?"

Musene var venlige og førte Knirke hen til frostaafdelingen, hvor hans familie stadig ledte efter pynt. Da Knirke endelig fandt dem, kastede han sig ind i armene på sin storebror og sagde: "Jeg lover aldrig at løbe væk igen!"

Moral: Knirke lærte, at det altid er bedst at bede om hjælp, når man er i knibe. Og Netto-musene? De fik en portion risengrød som tak fra hele nissefamilien. Fra den dag af blev Knirke kendt som nissen, der ikke kun var modig, men også klog nok til at bede om hjælp.

Det var en stille vinteraften, og sneen dalede blidt ned over den lille by. I en have stod Snemanden Snerik og kiggede længselsfuldt ind ad vinduerne i huset. Børnene derinde dansede rundt om juletræet, lo og legede, mens musikken spillede. Snerik sukkede. "Åh, hvor ville jeg ønske, jeg kunne danse som dem," tænkte han.

Men Snerik var jo bare en snemand. Snemænd stod stille. Det var, hvad de gjorde bedst. Alligevel kunne han ikke slippe drømmen om at svinge sine snearme og trampe med sine kulfødder.

Pludselig hoppede to små nisser frem fra buskene. Det var Krølle og Trille, to frække hjælpenisser, der altid var på jagt efter ballade. "Hvad er der galt, Snerik?" spurgte Krølle og hoppede op på hans hat.

"Jeg vil danse!" sagde Snerik. "Men jeg ved ikke hvordan."

Trille klappede hænderne sammen. "Det kan vi lære dig! Men det bliver hårdt arbejde. Er du klar til det?"

Snerik nikkede ivrigt, og nisserne gik straks i gang. De bandt klokker fast til hans grene og lærte ham at svinge sine arme som vinger. "Og så skal du bukke i knæene," sagde Krølle, mens Trille trillede snebolde rundt som inspiration. Snerik fulgte efter og begyndte at lave små rytmiske bevægelser.

Det gik overraskende godt! Snerik trampede i sneen, svingede armene og snurrede rundt,

så snefuggene fløj. Han grinede så meget, at hans gulerodsnæse næsten faldt af. "Jeg danser!" råbte han, mens nisserne hujede af begejstring.

Men efterhånden som Snerik blev mere vild med sine bevægelser, skete noget mærkeligt. Små vanddråber begyndte at dryppe fra hans arme. Han kiggede ned og opdagede, at han smeltede! "Åh nej!" råbte han. "Hvad skal jeg gøre?"

Nisserne var hurtige. "Stop med at danse et øjeblik," sagde Krølle. De hentede hurtigt en spand fyldt med sne og reparerede Sneriks arme og mave. "Du må danse lidt langsommere, så du ikke bliver for varm!" sagde Trille.

Snerik nikkede og begyndte at bevæge sig i et roligere tempo. Nu lavede han elegante, flydende bevægelser, der lignede sne, der dalede. Børnene i huset opdagede ham gennem vinduet og kom løbende ud for at se det med egne øjne. "Se! Snemanden danser!" råbte de og klappede begejstret.

Fra den dag af blev Snerik kendt som den dansende snemand. Han holdt sig til langsomme, yndefulde trin, så han ikke smeltede, og børnene kom ofte ud for at danse sammen med ham. Han havde opnået sin drøm, og med hjælp fra nisserne blev han en sand sne-danse-stjerne!

Og hvis du nogensinde ser en snemand, der står ekstra elegant, kan det være, han også drømmer om at danse – præcis som Snerik.

Der var engang en lille nisse, der hed Pjok. Han var en postnisse og arbejdede på Julemandens postkontor på Nordpolen. Pjok elskede sit arbejde. Hver dag sorterede han tusindvis af breve fra børn over hele verden. Han sørgede for, at ønskerne blev sendt videre til Julemandens værksted, hvor legetøjsnisserne byggede de magiske gaver.

Men en morgen skete der noget forfærdeligt. Midt i alt postkaosset opdagede Pjok en stor, gul pakke, som ingen havde hentet. Den havde ligget gemt bag en stak breve og var ikke blevet sendt til værkstedet. På pakken stod der: Til Emma, 8 år, København.

Pjok vidste, at Emma ikke ville få sin gave juleaften, hvis han ikke handlede hurtigt. Han tog pakken i sine små arme og løb hen til Julemandens værksted. Men værkstedet var tomt. Nisserne var allerede taget af sted med den store kane, der fløj mod børnene i verden.

Pjok kiggede op mod den stjerneklare nattehimmel. Der var kun én ting at gøre – han måtte selv levere pakken! Men Pjok havde aldrig fløjet før, og hans lille postslæde var slet ikke lavet til sådan en opgave.

Heldigvis kom Pjoks bedste ven, rendyret Kringle, forbi. "Hvad er der galt, Pjok?" spurgte Kringle. Pjok forklarede situationen.

"Jeg skal til København med denne pakke, men jeg ved ikke hvordan!"

Kringle tænkte sig om. "Hop op på min ryg! Vi flyver sammen."

Og sådan blev det. Med pakken klemmt tæt ind til sig, fløj Pjok og Kringle gennem natten. Det var en hård tur – de måtte kæmpe mod snefnug så store som håndflader og stærke vinde, der blæste dem fra side til side. Men endelig, da månen stod højt på himlen, landede de foran et lille rødt hus i København.

Inde i huset lå Emma og sov trygt i sin seng. Ved siden af sengen stod en tom sok, der ventede på julemandens gaver. Pjok lagde forsigtigt pakken ned i sokken og smilede. "Mission fuldført," hviskede han til Kringle.

Da de fløj tilbage mod Nordpolen, kunne Pjok ikke lade være med at tænke på Emmas glæde, når hun vågnede julemorgen. Og selvom han var træt og kold, følte han sig varm indeni. Han havde gjort en forskel – for Emma og for julen.

Fra den dag af blev Pjok ikke bare kendt som postnissen. Han blev kendt som den mest betroede nisse på Nordpolen, der aldrig lod en gave gå tabt.

Og hvem ved? Måske er det Pjok, der sørger for, at lige netop din julegave når frem i år.

I en lille, snedækket landsby, kendt for sine legesyge nisser og glitrende julelys, boede en nisse ved navn Finn. Finn var ikke en almindelig nisse – han var detektivnissen! Med sin forstørrelsesglas og et evigt nysgerrigt sind, var der ingen gåde for stor eller for lille for ham.

En dag, lige før jul, opstod der stor panik i landsbyen. En meget vigtig julegave var forsvundet! “Ingen julegave, ingen jul!” råbte landsbyboerne. Det var op til Finn at løse mysteriet.

Finn begyndte sin efterforskning ved at interviewe de lokale skovdyr. “Har I set noget mistænkeligt?” spurgte han en flok småfugle, der kvidrede ivrigt. De ledte ham til en sti af glitrende julesløjfer.

Følgende sporene fandt Finn en høj, vaklende stabel af julegaver gemt bag et træ. “Aha!”

udbrød han. “Gaverne er her, men hvor er den forsvundne pakke?”

Pludselig hørte han en lyd. Det var en lille, forskræmt mus, der sad fast i en papkasse. “Jeg ville bare have et lille kig,” peb musen undskyldende.

Finn, med et smil, hjalp musen ud. Til hans overraskelse var papkassen den forsvundne julegave! “Du har reddet julen, Finn!” jublede landsbyboerne, da han vendte tilbage med gaven og den eventyrlystne mus.

Den aften, under landsbyens store juletræ, blev Finn hyldet som en helt. Men for Finn var det bare endnu en dag i livet som landsbyens bedste – og eneste – detektivnisse.

Og sådan blev Finns eventyr om den forsvundne pakke en af de mest fortalte historier i landsbyen, ikke kun fordi han reddede julen, men også fordi han viste, at selv en lille mus kan skabe et stort eventyr.

Der var engang i den lille by Snowbell, hvor der boede en lille pige ved navn Hilda, kendt for sin ånd og livlighed. Det var juleaften, og hele byen var dækket af et lag af funklende sne, klar til festlighederne.

Pludselig, med klokkernes klang, kom Snefnuggene, så funklende som stjerner, der falder fra himlen. Deres kjoler var så hvide som de reneste perler og skinnede som diamanter i måneskinnet. De dansede i cirkler omkring det snebeklædte bytorv, og deres glade latter fyldte luften.

Hilda, fyldt med spænding, skyndte sig til torvet. Hun rørte ved et snefnug, og det forsvandt i en bunke frostig sne, hvilket fik Hilda til at le med fryd. Hendes hjerte var fyldt med juleglæde, og hun ønskede flere snefnug for at skabe en kæmpe snemand, ligesom Julemanden selv. Mens hun forestillede sig dette, begyndte en melodi at spille et sted fra skoven.

Pludselig spredte Snefnuggene sig, gemte sig i hjørnerne af torvet. Fra skyggerne dukkede Julefeerne op, klædt i kjoler af bleggrøn ostelærred, der raslede blødt i vinterbrisen. De havde gazevinger, der skinnede i måneskinnet, og på deres hoveder bar de kroner af eviggrønne. De dansede på torvet, deres fødder knap nok rørte jorden, mens de sang en sød sang om juleglæde og fred.

Hilda kunne ikke tro sine egne øjne. Hun havde hørt historier om feer, men at se dem var en helt anden glæde. De var så yndefulde, så smukke, tænkte hun. Synet af feerne, der dansede og sang, fik hende til at glemme alt andet.

I en glad fejring dansede Snefnuggene og Feerne omkring Hilda, som klappede og lo med ren fryd. Deres sang om fred, velvilje og glæde fyldte luften, og Hilda følte en varme sprede sig i hendes hjerte, på trods af det kolde vejr.

Feerne gav derefter Hilda en vision af Julemanden, der opfyldte hendes livslange drøm. De sang endnu en smuk sang, der fyldte natten med juleglæde. Deres sang fortalte om juleklokkerne, der ringede over den snefyldte by, den glæde og kærlighed, de bragte til alle, og håbet om et fredeligt og glædeligt år forude.

Da sangen sluttede, var Hilda fyldt med så megen lykke, at hun næsten ikke kunne stå. Hendes øjenlåg blev tunge, og hun faldt i søvn midt på torvet, et smil stadig på hendes ansigt.

Da hun drev hen i søvne, kom Feerne forsigtigt frem og dryssede fe-støv over hende. Snefnuggene dannede imens en beskyttende cirkel omkring hende. Sammen skabte de et smukt tableaux omkring det sovende barn, beskyttende hende mod den kolde vinternat.

I sine drømme så Hilda Julemanden, lige så jovial og venlig, som hun altid havde forestillet sig. Han overrasede hende med gaver, hvilket gjorde hendes drøm til den gladeste, hun nogensinde havde haft.

Og således blev Hildas juleaften fyldt med magi, glæde og en følelse af undren, som hun ville huske resten af sit liv. Som historien går, besøgte Snefnuggene og Feerne hvert år Hilda på juleaften, hvilket bragte hende den samme glæde og magi, og gjorde hver jul speciel for den lille pige med ånden og et hjerte fuld af drømme.

Langt mod nord, hvor sneen altid lå som et blødt tæppe over landskabet, lå en lille nisseby gemt i skovens dyb. Her boede de travle nisser, der hvert år hjalp julemanden med at gøre klar til den store juleaften. I midten af byen stod der et stort fælleshus, hvor alle samledes for at spise og planlægge årets juleopgaver. I dette hus skete der noget meget usædvanligt en frostklar decemberdag.

I køkkenet i fælleshuset stod Køkkennisse Knas og svedte over en gigantisk gryde med grød. Det var tradition, at der blev lavet rigelige mængder julegrød til nisserne, så de havde energi til de lange arbejdsdage. Knas rørte energisk i gryden og kastede forskellige ingredienser i. Men det, Knas ikke vidste, var, at en anden nisse tidligere havde brugt gryden til at eksperimentere med magisk pulver fra Julemandens laboratorium. Pulveret havde en meget mærkelig bivirkning: det kunne gøre alt, det rørte ved, usynligt.

“Grøden er klar!” råbte Knas og slog på sin lille klokke. “Kom og spis!”

Nisserne strømmede ind i fælleshuset, grinede og slog sig ned ved de lange borde. Alle skovlede grøden op i store skåle og spiste med glæde. Men kun få minutter senere begyndte noget mærkeligt at ske.

“Øhm... kan nogen se min hånd?” råbte en nisse, mens han viftede med den – eller rettere sagt, hvor den burde være.

“Min hat! Hvor er min hat? Den var lige på mit hoved!” råbte en anden.

“Jamen, vi kan ikke se dig – du er usynlig!” råbte en tredje nisse og begyndte at panikke.

Inden længe gik det op for nisserne, at hele flokken nu var helt usynlig. De stirrede forfærdede rundt, men kunne kun høre hinanden. Der var hverken hænder, huer eller støvler at se. De løb forvirrede rundt i lokalet og stødte ind i hinanden, mens grøden stadig dampede på bordene.

“Det må være grøden!” sagde Knas, der stadig stod med grydeskeen. “Der er sket en fejl – jeg vidste, den lugtede lidt mærkeligt!”

“En fejl?!” råbte den ældste nisse, Gammelnok, der ellers var kendt for at bevare roen. “Hvordan skal vi kunne lave gaver og hjælpe julemanden, hvis ingen kan se os? Det her er en katastrofe!”

Efter flere minutters panik begyndte de usynlige nisser at lægge en plan. Hvis de skulle redde julen, måtte de finde en måde at ophæve grødens magi. De huskede, at Julemanden havde en stor bog med gamle opskrifter og formler, der kunne hjælpe i nødsituationer. Problemet var bare, at bogen lå i julemandens hus, og han havde allerede travlt med at pakke slæden.

“Vi bliver nødt til at liste os ind og låne bogen uden at forstyrre ham,” foreslog Lillebrik, en af de yngste og mest modige nisser.

“Men vi er jo usynlige!” sagde en anden. “Hvordan skal vi forklare det, hvis han opdager os?”

“Vi forklarer det ikke,” sagde Gammelnok bestemt. “Vi løser det her selv, så han ikke bliver forsinket.”

Nisserne begav sig usynligt af sted mod Julemandens hus. Det var en sær oplevelse at se sneen forme sig som små, usynlige fodaftryk, der bevægede sig mod døren. Inde i huset sad Julemanden med sin lange ønskeliste og læste op for Rudolf, der nikkede alvorligt.

“Vi må være stille som mus,” hviskede Knas, der førte an. De sneg sig ind i stuen og fandt hurtigt bogen på hylden.

“Her er den!” hviskede Lillebrik og bladrede forsigtigt. “Opskrifter på magisk mad. Se her! Der er en modgift!”

“En spiseskefuld glitterstøv og en knivspids granatæblejuice,” læste Knas op. “Men vi har ikke glitterstøv! Det er kun i julemandens værksted.”

Det blev hurtigt klart, at de måtte forbi værkstedet for at hente glitterstøvet. De usynlige nisser snublede rundt mellem legetøj og gavepapir, mens de forsøgte at finde den lille krukke. Efter en del kaos lykkedes det dem at finde den og blande modgiften sammen i en ny gryde.

Da grøden med modgiften var klar, spiste nisserne hurtigt en skefuld hver. Én for én blev de synlige igen. Deres små røde næser, røde huer og varme smil dukkede op, og snart kunne de se hinanden som før.

“Vi klarede det!” råbte Gammelnok, mens hele flokken jublede. “Julen er reddet!”

Fra den dag blev det besluttet, at magiske ingredienser aldrig måtte opbevares i køkkenet. Og Køkkennisse Knas lovede altid at tjekke sine opskrifter to gange, før han serverede julegrøden. Julen blev fejret som planlagt, og nisserne grinede længe af deres usynlige eventyr, mens de spiste en ny omgang – helt almindelig – julegrød.

Den mystiske sag om de forsvundne julemandsbreve

Der var engang en julemand, som var kendt for at være den bedste gaveleverandør i hele verden. Hvert år skrev han personlige breve til alle børnene og spurgte dem, hvad de ønskede sig til jul. Men en dag skete der noget uventet – alle julemandens breve forsvandt!

Julemanden blev meget bekymret og vidste ikke, hvad han skulle gøre. Han kunne ikke levere gaver uden at vide, hvad børnene ønskede sig. Han besluttede sig for at tage på en rejse for at finde de forsvundne breve og redde julen.

Han begyndte sin søgen i sit store bibliotek, hvor han ledte efter spor. Han fandt et gammelt, støvet bogbind, der var blevet revet af et af brevene. Det havde et mystisk symbol på det, som julemanden ikke kunne genkende.

Julemanden besluttede sig for at opsøge den gamle vismand, som boede i en afsidesliggende hytte i skoven. Vismanden var kendt for sin visdom og evne til at løse mysterier. Han studerede det mystiske symbol og fortalte julemanden, at det tilhørte en gammel og glemt magisk orden.

Julemanden fulgte vismandens råd og begav sig ud på en farlig rejse for at finde den

magiske orden. Han stod over for mange udfordringer og prøvelser undervejs, men hans beslutsomhed og mod førte ham fremad.

Endelig nåede julemanden frem til den hemmelige orden og blev mødt af en gruppe vismænd og hekse. Han forklarede dem situationen og bad om deres hjælp til at finde de forsvundne breve.

Ordenen gik med til at hjælpe julemanden og brugte deres magiske evner til at spore brevene. De opdagede, at brevene var blevet stjålet af en ond trold, som ønskede at ødelægge julen og sprede tristhed.

Julemanden og ordenen gik sammen om at bekæmpe trolden og befri brevene. De brugte deres magi til at overvinde troldens onde kræfter og genvinde brevene.

Julemanden var dybt taknemmelig for ordenens hjælp og lovede at bringe ekstra glæde og gaver til alle børnene som tak. Han vendte tilbage til sit værksted og fortsatte med at forberede sig til juleaften.

Siden den dag har julemanden været ekstra forsigtig med sine breve og sørger for, at de altid er i sikkerhed. Han ved, at selvom der kan være farer og forhindringer, vil han altid kæmpe for at redde julen og bringe glæde til børnene over hele verden.

Der var engang i det fortryllede land Nordpolen, hvor sneen funkledede som diamanter, og nordlyset dansede over himlen, boede en munter gammel mand ved navn Julemanden. Julemanden var kendt vidt og bredt for sit venlige hjerte, sit snehvide skæg og selvfølgelig for sin magiske artige og uartige liste.

Hvert år skabte Julemanden og hans team af flittige nisser omhyggeligt denne liste, hvor de optegnede børnenes gerninger over hele verden. Dem, der havde været gode, fandt deres navne under "Artige", og dem, der havde været en smule uartige, ja, de endte på "Uartige" listen.

En kølig morgen, kun få dage før jul, opdagede Julemanden noget frygteligt – hans elskede artige og uartige liste var forsvundet! Panik bredte sig gennem Nordpolen som en vinterstorm, og værkstedet blev kastet ud i kaos. Nisserne løb forvirret rundt, gaver blev forlagt, og rensdyrtræningen var et rod uden listen til at guide dem.

Midt i tumulten trådte en ung nisse ved navn Jingle frem. Jingle var kendt for sin grænseløse entusiasme og sin drøm om at blive en af Julemandens toprisser. Med en beslutsom ånd erklærede han, "Jeg finder den forsvundne liste, Julemand. Jeg lover det!"

Julemanden, med et glimt i øjet, nikkede og gav Jingle sine klokker. De var kendt for at bringe held til dem, der troede, og Jingle troede af hele sit hjerte. Med klokkerne i hånden og et hjerte fuld af håb begav Jingle sig ud på sin mission for at finde den forsvundne liste.

Jingles rejse førte ham gennem Nordpolens sneklædte skove, hvor venlige isbjørne og legesyge pingviner tilbød deres hjælp. Han vovede sig ind i de mystiske Is Huler, hvor nordlyset malede væggene med levende farver og lyste hans vej.

På sin jagt efter listen stod Jingle over for mange udfordringer og forhindringer. Han narrede drillesyge sneimper, modstod farlige laviner og sejlede endda

over en frossen sø på ryggen af en hjælpsom søslange. Hvert skridt på vejen forblev han standhaftig i sin beslutsomhed om at bringe listen tilbage.

På sin rejse mødte Jingle børn fra hele verden, alle ivrigt i forventning om Julemandens besøg på juleaften. De delte deres håb, drømme og handlinger af venlighed fra det forløbne år. Jingle lyttede opmærksomt, for han vidste, at den forsvundne liste var nøglen til at opfylde deres ønsker.

Endelig, efter dages søgen, befandt Jingle sig i hjertet af Nordpolen, i den storslåede Krystal Hule. Der opdagede han den forsvundne liste, gemt væk i en iset alkove. Den funkledede med et magisk skær, og Jingle vidste, han havde haft succes.

Med listen sikkert i sin besiddelse vendte Jingle tilbage til Nordpolen, hans hjerte fyldt med glæde. Julemanden, nisserne og rensdyrene jublede, da han præsenterede den genvundne liste. Julen var reddet!

På juleaften drog Julemanden og hans team ud på deres årlige rejse for at levere gaver til børn over hele verden. Jingle red ved siden af Julemanden, hans hjerte fyldt med stolthed og glæde. Da de besøgte hvert hjem, så Jingle smilene på børnenes ansigter, da deres ønsker gik i opfyldelse. Det var et magisk syn, og han vidste, at han havde spillet en rolle i at gøre det muligt.

Da julemorgen ankom, modtog Jingle en særlig gave fra Julemanden – en gylden klokke til at hænge på sin nissehue. Det var et symbol på hans mod, beslutsomhed og tro på julens magi. Fra den dag af blev Jingle kendt som "Jingle den Modige", og han fortsatte med at spille en afgørende rolle i Julemandens værksted.

Og således, i landet Nordpolen, hvor sneen altid funkledede, og nordlyset malede himlen, beviste en ung nisse ved navn Jingle, at selv de mindste blandt os kunne opnå de mest ekstraordinære ting, når de blev ledet af et hjerte fyldt med håb og julens magi.

15

DECEMBER

Gavejægerne

I en lille, hyggelig by, hvor julen altid var lidt mere magisk, boede Mia og Lucas, to søskende med et hjerte fuld af eventyrlyst. Deres bedste julenat blev til virkelighed, da de modtog et mystisk brev med et gyldent segl. Det var fra Julemanden!

Brevet afslørede, at de var blevet udvalgt til at være de første 'Gavejægere'. Deres mission var at finde og redde forsvundne julegaver, som var blevet spredt over hele verden af en drillende nordenvind.

Udstyret med et magisk kort, der lyste op og viste vej, og en taske fuld af nisse-opfindelser, begyndte de to deres rejse. Første stop var Egebakken, hvor en flok venlige egern hjalp dem med at finde en lille, forsvunden pakke gemt i et hult træ.

Deres næste eventyr førte dem til Snebjergene, hvor en glemt gave var fanget på en klippeskråning. Med snilde og mod klarede Mia og Lucas at bjerge gaven, hjulpet af en flok modige bjerggeder.

Rejsen fortsatte til de glitrende Sandøer. Her mødte de en gruppe dansende delfiner, som ledte dem til en gave skjult under det glitrende

havvand. Med et dykkerudstyr, der kunne forvandle dem til havfruer og havmænd, hentede de gaven fra havets dyb.

Men den største udfordring ventede i Skybyen, en by højt oppe i skyerne. Her var den sidste gave fanget i et net af stjernes kud. Mia og Lucas brugte et par magiske vinger til at svæve mellem skyerne. Efter en hæsblæsende jagt lykkedes det dem at fange gaven og bringe den sikkert tilbage til jorden.

Efter mange eventyr og med tasken fuld af reddede gaver vendte Mia og Lucas hjem, lige i tide til juleaften. Julemanden var der for at møde dem, hans øjne strålede af stolthed.

"I har vist mod, opfindsomhed og et stort hjerte. Takket være jer vil mange børn verden over få deres julegaver," sagde han med et smil.

Den nat, da Mia og Lucas lå i deres senge, vidste de, at de havde oplevet noget helt specielt. De var ikke kun søskende længere; de var Gavejægere, helte af julenatten.

Og således blev Mia og Lucas' eventyr fortalt i mange år fremover, som en påmindelse om, at julens magi findes i de gaver, vi giver, og i de eventyr, vi oplever sammen.

På Nordpolen var julestemningen som altid på sit højeste. Nisserne travede frem og tilbage i værkstedet, rensdyrene strakte sig i sneen, og Julemanden gik rundt med sin liste for at sikre, at alt var klar til den store aften. Men netop som han skulle tjekke slæden, skete der noget mærkeligt.

"Atj... ATJUUU!" nøs Julemanden så voldsomt, at sneen på hans støvler fløj i alle retninger. Han tørrede sin næse og rystede på hovedet. "Hvad pokker var det?"

Køkkennisse Knas, der gik forbi med en gryde grød, stoppede op. "Er du forkølet, Julemand?" spurgte han bekymret.

"Nej, nej," svarede Julemanden og vinkede afværgende. "Jeg har det fint. Det var bare lidt støv eller noget."

Men i løbet af dagen blev det værre. Hver gang Julemanden gik udenfor, begyndte han at nyse voldsomt. "ATJUUU! ATJUUU! ATJUUUU!" Hans næse blev rødere og rødere, og hans øjne begyndte at løbe.

Det tog ikke lang tid, før nisserne opdagede et mønster. "Det er hver gang, han går ud i sneen," sagde Lillebrik. "Måske... måske er han allergisk over for sne?"

"Allergisk over for sne?!" udbredte Gammelnok, den ældste nisse, og slog ud med armene. "Vi bor på Nordpolen! Det er jo umuligt!"

Men der var ingen vej udenom. Hver gang Julemanden kom i nærheden af sne, begyndte han at nyse så voldsomt, at det rystede hele værkstedet.

"Hvordan skal jeg levere gaverne, hvis jeg ikke kan være udenfor?" spurgte Julemanden fortvivlet. "Jeg kan jo ikke nyse mig gennem hele verdens tage – børnene vil vågne!"

Nisserne samlede sig for at finde en løsning. Der kom mange forslag.

"Vi kan lægge plastik over sneen!" foreslog Lillebrik. "Så rører han det ikke."

"Og hvordan skulle vi lige dække hele Nordpolen med plastik?" spurgte Gammelnok skeptisk.

"Vi kan bygge en snefri tunnel, der går fra huset til hvert hjem!" foreslog en anden nisse.

"Det vil tage måneder," sagde Køkkennisse Knas. "Vi har kun én nat!"

Stemningen blev mere og mere presset, indtil en nisse pludselig råbte: "Hvad hvis vi pakker Julemanden ind? Hvis sneen ikke kan røre ham, så kan han måske klare det!"

Nisserne gik straks i gang. De syede en stor dragt til Julemanden, lavet af vandtæt stof og foret med juleglimmer. Dragten dækkede ham fra top til tå, og der var et stort visir foran hans ansigt, så han kunne se ud.

Da Julemanden prøvede dragten, kunne han ikke lade være med at grine. "Jeg ligner en kæmpe gavel!"

"Men du nyser ikke!" råbte Lillebrik begejstret.

På selve juleaften satte Julemanden sig op i slæden iført sin nye dragt. Rensdyrene fnisede lidt, da de så ham, men de var klar til at flyve. Turen gik fint i starten – ingen nysen overhovedet!

Men da han skulle liste sig ind i det første hus, opstod der et problem. Dragten lavede en høj knirkelyd, hver gang han bevægede sig. "Sssrrk, sssrrk," lød det, da han gik over gulvet.

"Er der nogen?" lød en stemme fra soveværelset.

Julemanden skyndte sig tilbage til slæden og sukkede. "Jeg kan ikke gøre det sådan her. Jeg vækker hele verden."

Da han nåede det næste hus, fandt han en løsning. Han tog en plaid fra sofaen og dækkede sig selv med det. Nu kunne han bevæge sig lydløst og samtidig undgå sneen.

Det viste sig at være en genial idé. Ved hvert stop brugte han tæpper, gardiner og endda en stor dug fra et køkkenbord til at beskytte sig selv, mens han leverede gaverne. Ingen opdagede ham, og ingen sne rørte ham.

Da natten var ovre, og alle gaver var leveret, vendte Julemanden tilbage til Nordpolen. Nisserne ventede spændt på ham.

"Det gik!" råbte Julemanden med et stort grin. "Julen blev reddet – og jeg nøs ikke en eneste gang."

Nisserne brød ud i jubel, og Lillebrik sagde stolt: "Næste år laver vi en endnu bedre dragt – måske én uden knirkelyde."

Og sådan lærte Julemanden, at selv en sneallergi ikke kan stoppe julens magi, når man har opfindsomme nisser og en god portion julehumor.

Der var engang, i et hyggeligt lille hus på Rosenvej, en sød pige ved navn Bella. Bella havde meget legetøj, men hendes yndlings var en smuk dukke ved navn Liva. De legede sammen hver dag og hver nat. Som enebarn ønskede Bella mere end noget andet en rigtig lillesøster, og hemmeligt ønskede Liva det samme.

Liva havde det venligste hjerte og de reneste intentioner. Hver aften, når Bella hviskede sine drømme til Liva, skinnede dukkens knapøjne med en stille længsel. Hun ønskede, hun kunne blive en rigtig pige, selv bare for en dag, for at gøre Bellas verden mere fyldig og glad.

En snefyldt aften, da julen nærmede sig, tjekkede Julemanden sin liste. Han bemærkede Bellas hjertevarme ønske og Livas renhjertede begær. Så besluttede han at give Liva en særlig gave: hun kunne blive en rigtig pige for en nat – juleaften.

Da klokken slog midnat, følte Liva en mærkelig, men dejlig fornemmelse. Hun blinkede med øjnene og kiggede rundt. Hun var ikke længere i legetøjsrummet. Hun var i Bellas soveværelse! Hun havde små fødder, vrikkende fingre, og hendes hjerte bankede af glæde.

Bella vågnede op til lyden af blide latter. Hun gned sine øjne og fandt en rigtig pige, der lignede Liva, smilende tilbage til hende. "Det er mig, Liva!" udbrød hun. Begge krammede tæt, deres hjerter fyldt med spænding.

Liva sagde: "Bella, jeg er her kun for en nat. Lad os gøre det til den mest mindeværdige

nat nogensinde."

De sneg sig ud af huset og ind på de sneklædte gader, hvor børn fra nabolaget legede under måneskinnet, byggede snemænd og havde sneboldkampe. Liva, med sin magiske tilstedeværelse, blev hurtigt venner med dem og introducerede Bella. For første gang lo Bella og legede med andre børn.

Natten var fyldt med glæde, latter og nyfundne venskaber. De sang julesange, delte historier og dansede under de funklende stjerner.

Da daggryet nærmede sig, vidste Liva, at hendes tid som en rigtig pige næsten var ovre. Hun tog Bellas hånd og sagde: "Husk, Bella, verden er stor og fuld af venner. Vær aldrig bange for at træde ud og møde dem."

Bella nikkede, tårer glimtende i hendes øjne. "Tak, Liva. Jeg vil aldrig glemme denne nat."

Da de første solstråler lyste himlen op, forvandlede Liva sig tilbage til en dukke. Bella holdt hende tæt, vidende, at magien fra dén nat ville blive hos dem for evigt.

Fra den dag af var Bella aldrig alene. Hun fik mange venner, altid bærende erfaringerne fra den magiske nat med sig. Og hver juleaften hviskede hun en lille tak til Julemanden og gav Liva en ekstra tæt kram, taknemmelig for natten, der ændrede hendes liv.

Og således blev legenden om den magiske dukke ved navn Liva en elsket godnathistorie i hjertet af Rosenvej, videregivet gennem generationer, der mindede hvert barn om venskabets magi.

18

DECEMBER

BølleMis redder julen

Der var travlhed i huset på Solsikkevej. Mor bagte småkager, far rodede med lyskæder, og Emma prøvede at pakke julegaver ind, mens Fido stjal gavebåndet.

Midt i det hele sad BølleMis på spisebordet og betragtede kaosset. Han kunne ikke lide jul. Der var alt for meget larm, for mange mennesker, og alt for lidt opmærksomhed til ham.

Han var især træt af den store, skinnende juletræskugle, der hang midt på træet og så ud som om den udfordrede ham. "Du tør ikke røre mig," glimtede den. "Bare vent," tænkte BølleMis.

Da familien gik i seng dagen før juleaften, var huset stille. Kun lysene på træet blinkede svagt. Og midt i mørket sneg en grå-hvid skygge sig nærmere.

BølleMis sprang op på sofaen, videre til reolen og... PLOP! Han landede på grenene. Træet svajede. Kugler klirrede. "Bare ét lille dask," mumlede han og slog let til den store kugle.

Men så lød der et KLINK! Kuglen trillede ned, ramte julegaven til bedstemor, og så – SMASK! – splintrede den på gulvet.

BølleMis stivnede. Lysene blinkede hurtigere, som om træet sladrede. Han havde netop ødelagt mors yndlingskugle.

Han sprang ned og gemte sig under sofabordet. "Hvis jeg bare ligger stille, glemmer de det måske..."

Men klokken fem næste morgen lød mors stemme: "HVEM HAR ØDELAGT JULEKUGLEN?!"

Far mumlede noget om Fido, men Fido lå stadig og snorkede. Emma pegede forsigtigt på

BølleMis, der sad i hjørnet og prøvede at ligne en statue. "Han ser lidt... skyldig ud."

Mor sukkede. "Selvfølgelig. Hver eneste år."

Men netop som hun samlede glasskårene op, gik lyset pludselig ud. Hele huset blev mørkt. Far sukkede: "Sikringerne. IGEN."

Uden lys, ingen juleaften. Uden juleaften, ingen gaver.

Mor rodede i skabet, men det var kulsort. "Jeg kan ikke se noget!" råbte hun.

BølleMis kiggede mod køkkenet. Der, bag døren, var sikringsskabet. Og han kendte vejen.

Han sneg sig lydløst ud, hoppede op på en stol og videre op på reolen. Et lille skub med poten – og klik! Lyset tændtes igen.

"Det virkede!" råbte mor. "Far, du er genial!"

Far så forvirret ud. "Øh... ja?"

BølleMis sad på toppen af reolen og spandt stille. Han kiggede på det tændte træ, der blinkede smukt, og mærkede en lille varme i brystet. Han havde faktisk reddet julen. Ikke med vilje, men stadig.

Mor lagde mærke til ham. "Se på ham, han ser næsten stolt ud," sagde hun med et smil. Emma nikkede. "Måske skulle vi give ham en gave."

Senere den aften stod der en lille skål med laks under træet. På et kort stod der: Til BølleMis – familiens redningskat.

BølleMis snusede, spandt og tænkte: "Okay. Måske er jul ikke så dumt alligevel."

Men lige da han lagde sig til rette, faldt en ny juletræskugle ned fra grenen og trillede forbi hans pote. Han kiggede på den. Blinkede. Og tænkte: "Bare ét lille dask..."

På Nordpolen var alt som det plejede – næsten. Nisserne havde travlt i værkstedet med at pakke gaver, rensdyrene trænede deres flyveformationer, og sneen dalede blidt over den lille landsby. Men i hjertet af det hele, i Julemandens store røde hus, herskede der kaos.

“Er der nogen har set Julemanden i dag?” spurgte Lillebrik, en ung og energisk nisse, der altid var klar til at tage fat.

Der blev stille blandt nisserne. Ingen havde set ham hele dagen.

“Hvor kan han være?” spurgte en af de ældre nisser bekymret. “Han plejer at gennemgå listerne og gøre slæden klar dagen før juleaften.”

Efter at have gennemsøgt Julemandens hus fandt Lillebrik et gammelt, støvet kort på hans skrivebord. Kortet viste en sti gennem fjerne, sneklædte bjerge og ind i en skov, der lignede noget fra en eventyrbog.

“Det her må være et spor,” sagde Lillebrik og holdt kortet op foran de andre nisser. “Jeg tror, Julemanden er taget af sted for at hente noget vigtigt. Men hvorfor har han ikke sagt noget?”

“Du må finde ham,” sagde Gammelnok, der var værkstedets ældste nisse. “Hvis Julemanden ikke er tilbage i tide, bliver det den første jul uden gaver.”

Lillebrik nikkede. Han greb sin hue, tog en rygsæk med forsyninger og satte kurs mod den vej, som kortet viste.

På sin rejse mødte Lillebrik snart en gruppe dyr, der stod samlet i sneen. Det var en ulv, en hare og en isbjørnunge, der alle så ud til at diskutere noget.

“Hvad er der galt?” spurgte Lillebrik og stoppede op.

“Vi leder efter mad,” sagde ulven, “men alt er

frosset.”

“Jeg leder efter Julemanden,” sagde Lillebrik.

“Hvis I hjælper mig med at finde ham, kan jeg måske hjælpe jer.”

Dyrene nikkede. Sammen fulgte de stien, mens Lillebrik delte noget af sin mad fra rygsækken.

Efter flere timers rejse nåede gruppen frem til en skov, der glimtede med iskrystaller og svagt lysende træer. Det var som at træde ind i en helt anden verden. Midt i skoven fandt de et lille hus, der så ud til at være bygget af frosne grangrene.

“Her må han være,” hviskede Lillebrik.

Inde i huset fandt de Julemanden, der sad ved et bord med en stor bog og et krus varm kakao.

“Julemand! Hvad laver du her?” udbrød Lillebrik.

Julemanden så op med et roligt smil. “Jeg måtte tage hertil for at hente den sidste side til årets liste. Uden den ville vi ikke kunne levere alle gaverne korrekt.”

“Men hvorfor sagde du ikke noget?” spurgte Lillebrik.

“Jeg ville ikke bekymre nogen,” sagde Julemanden. “Men det ser ud til, at jeg havde brug for lidt hjælp alligevel.”

Med dyrene og Lillebriks hjælp nåede Julemanden tilbage til Nordpolen lige i tide. Nisserne gjorde slæden klar, og Julemanden takkede Lillebrik og dyrene for deres indsats.

“Du reddede julen, Lillebrik,” sagde Julemanden, inden han satte sig op i slæden. “Nogle gange er det de mindste hjælpere, der gør den største forskel.”

Da slæden lettede mod nattehimlen, så Lillebrik op med et stort smil. Julen var reddet, og han havde lært, at selv de største eventyr begynder med at tage det første skridt.

Der var engang en dreng ved navn Timmy, som var meget forkælet. Han ønskede sig altid de nyeste og bedste legetøj, og han syntes aldrig at være tilfreds med det, han havde. Han bad altid om mere, og hans forældre var trætte af at give efter for hans krav.

På juleaftensdag kom Julemanden for at besøge Timmy og hans familie. Timmy var meget spændt og skyndte sig hen til juletræet for at se, hvad Julemanden havde bragt ham. Men da han så gaverne, blev han skuffet. Han kunne ikke lide det legetøj, Julemanden havde givet ham, og han begyndte at græde.

Julemanden var ikke glad for at se Timmy græde. Han vidste, at Timmy var et forkælet barn, og han brød sig ikke om, når børn opførte sig sådan. Derfor besluttede han at tage Timmy med, da han skulle levere gaver til fattige familier.

Timmy var overrasket, da Julemanden bad ham om at komme med, men han var nysgerrig og accepterede det. Han kravlede op i Julemandens slæde, og de satte af sted ud i natten.

Da de fløj gennem himlen, så Timmy alle de børn, der ventede på Julemanden. Han så, hvor begejstrede de var, og hvor glade de var

for at modtage deres gaver. Han begyndte at føle sig lidt jaloux, men så ankom de til deres første stop.

De landede i en lille landsby, og Julemanden og Timmy gik hen for at levere gaver til en fattig familie. Timmy var forbløffet over familiens taknemmelighed og glæde. Han havde aldrig set nogen så glade for at modtage en legetøj, og han begyndte at føle sig skamfuld over sin egen opførsel.

De fortsatte med at besøge flere familier, og hver gang blev Timmy mere og mere bevæget af deres lykke og taknemmelighed. Han indså, at han havde taget sine egne gaver for givet, og han følte sig skyldig for ikke at værdsætte dem.

Da de vendte hjem, var Timmy en forandret dreng. Han var glad for de gaver, Julemanden havde givet ham, og han var taknemmelig for alt, hvad han havde. Han begyndte endda at give noget af sit legetøj væk til børn, der havde mere brug for dem end han selv.

Fra den dag af var Timmy et venligt og omsorgsfuldt barn. Han lærte at værdsætte det, han havde, og han lærte at dele med andre. Julemanden var meget tilfreds med Timmys forandring af hjerte, og han vidste, at Timmy ville vokse op og blive en vidunderlig person.

Juleaften var kun timer væk, og der var travlhed på Nordpolen. Nisserne løb rundt med gaver, julemandens slæde var pakket til randen, og rensdyrene stod klar i deres sele. Alt så ud til at gå som planlagt – lige indtil det ikke gjorde.

“Ho ho ho, er vi klar til at tage af sted?” spurgte Julemanden, da han satte sig op i slæden og tændte sin højteknologiske GPS. En lille skærm blinkede foran ham og viste ruten, der skulle føre ham rundt til alle verdens børn.

Men i stedet for den sædvanlige rute dukkede der kun ét ord op på skærmen: “OPDATERING.”

“Hvad er det her?” brummede Julemanden og trykkede forvirret på skærmen. “Skal den virkelig opdatere nu?”

GPS'en blinkede én gang til og gik derefter helt i sort.

“Åh nej!” råbte han. “Hvordan skal jeg finde vej uden min GPS?”

Nisserne mødtes allesammen ved slæden, mens Julemanden panisk forsøgte at genstarte skærmen. Den gamle kortlægningsnisse, som aldrig havde været fan af den nye teknologi, gryntede. “Hvad sagde jeg? Man kan ikke stole på de der moderne dimser. Du skulle have beholdt mit håndtegnede kort!”

“Ikke nu, Kortnisse!” snerrede Julemanden. “Vi har ikke tid til det her. Jeg har gaver, der skal leveres!”

Kortnissen trak på skuldrene og gik sin vej, mumlende om, hvordan teknologi var overvurderet.

Julemanden rystede på hovedet og kiggede på sine rensdyr. “Vi gør det på den gammeldags måde. Lad os flyve og se, hvor vi ender!”

Med et kraftigt hop lettede slæden fra jorden, og rensdyrene fløj mod stjernehimlen. De første par stop gik nogenlunde – Julemanden havde trods alt besøgt mange af de samme huse i flere hundrede år, så han kendte ruten nogenlunde. Men snart blev det klart, at hans hukommelse ikke var, hvad den engang havde været.

I stedet for at lande på taget af et hus i København,

endte han i en lille landsby i Kenya. Og i stedet for at finde sig selv i Tokyo, landede han midt i et isbjørnereservat på Grønland.

Efter adskillige forkerte stop begyndte rensdyrene at blive utålmodige. “Julemand, vi har stadig hundredevis af steder at besøge,” sagde Rudolf og vrikkede med sin røde næse.

“Jeg ved det, jeg ved det!” sukkede Julemanden. “Men hvordan skal jeg finde vej uden min GPS?”

I det øjeblik kiggede han op på nattehimlen og fik en idé. “Vent... stjernerne!” udbrød han. “De har altid ført folk på rette vej. Måske kan de hjælpe mig nu.”

Rensdyrene stirrede skeptisk på ham, men Rudolf trak bare på skuldrene. “Hvad har vi at miste?”

Ved hjælp af de lysende stjerner begyndte Julemanden at finde sin rute igen. Han opdagede også, at børnene i de forkerte lande, hvor han var landet, blev overlykkelige over hans besøg. I Kenya havde han givet et barn en bold, og i Grønland havde han efterladt et varmt tæppe til en frysende isbjørnevogter.

“Det her er måske ikke så slemt,” tænkte Julemanden, mens han fortsatte sin rute. “Julen handler jo ikke kun om at følge en plan – den handler om at bringe glæde, hvor end man er.”

Da Julemanden endelig nåede tilbage til Nordpolen tidligt julemorgen, var han udmattet, men glad. Nisserne løb hen til ham, ivrige efter at høre, hvordan det var gået.

“Fik du afleveret alle gaverne?” spurgte en af dem.

“Ikke helt som planlagt,” sagde Julemanden med et smil. “Men jeg tror, det blev den bedste jul nogensinde.”

Kortnissen dukkede op og rakte ham et gammelt, håndtegnet kort. “Hvis det skulle ske igen, så prøv det her.”

Julemanden grinede. “Måske næste år, Kortnisse. Måske næste år.”

Og sådan lærte Julemanden, at selv når ting går galt, kan det stadig blive magisk – så længe man husker, hvad julen virkelig handler om.

22

DECEMBER

Julemanden og musen

Det var juleaften. Sneen dalede stille ned, og Julemanden listede ind i et hus for at fylde børnenes strømper. Han arbejdede hurtigt og stille – lige indtil han fik øje på noget, der bevægede sig.

Foran pejsen sad en lille mus og kiggede nysgerrigt på ham med store øjne.

“Hej der, lille ven,” sagde Julemanden med et smil. “Glædelig jul!”

“I lige måde, hr. Julemand,” svarede musen høfligt.

Julemanden lo. “Du må gerne blive og kigge på, mens jeg arbejder,” sagde han og fortsatte med at putte legetøj i strømperne.

Da han var færdig, klappede han sig på maven og sagde:

“Så! Nu er der ikke plads til mere.”

Musen rystede på hovedet og sagde med et

glimt i øjet:

“Der er vist lige plads til én ting mere.”

Julemanden lo igen. “Tror du måske, jeg ikke ved, hvordan man fylder en strømpe? Jeg har gjort det her i hundrede år!”

“Så lad mig prøve,” sagde musen frækt.

Julemanden trak på skuldrene. “Okay, vis mig, hvad du kan.”

Musen smuttede hen til strømpen, bed et lille hul ved tåen og sagde:

“Sådan! Nu har jeg lagt én ting mere i. Et hul – det var der ikke før!”

Julemanden brød ud i latter.

“Du er en snedig lille fyr,” sagde han. “Du fortjener en juleost for den dér!”

Og siden den dag har Julemanden altid vist den strømpe med hullet frem, når nogen spørger, om historien om musen er sand.

23

DECEMBER

Den glemte julegave

Det var en klar og kold juleaften. Stjernerne blinkede på himlen, og sneen lå som en blød dyne over den stille skov. Julemanden var allerede godt i gang med sin julemission og fløj hen over landskaberne i sin slæde trukket af de trofaste rensdyr. Alt gik som planlagt, indtil han kiggede på sin lange liste og opdagede noget frygteligt: en vigtig gave var ikke i sækken! Det var en særlig gave til lille Emma, der havde ønsket sig en helt unik dukke, som julemanden selv havde håndlavet. Julemandens hjerte sank. Hvordan kunne han glemme den?

Julemanden landede sin slæde på en lysning i skoven og satte sig på en træstub for at tænke. "Jeg kan ikke svinge Emma," mumlede han. "Men Nordpolen er alt for langt væk." Pludselig dukkede en lille hare op. "Hvad er der galt, Julemand?" spurgte den med sine store, nysgerrige øjne. Julemanden forklarede situationen, og haren lyttede opmærksomt. "Jeg kender skoven bedre end nogen anden. Hvis gaven kan komme herhen, så skal vi nok hjælpe dig med at få den frem til Emma!" sagde haren.

Haren samlede hurtigt sine venner. En gammel ugle, en hurtig ræv og en stærk bjørn meldte sig til at hjælpe. "Hvis vi arbejder sammen, kan vi klare det!" sagde uglen og fløj afsted for at give besked til Nordpolen. Imens ventede julemanden og dyrene spændt. Det tog ikke lang tid, før uglen kom tilbage med

beskeden: nisserne havde sendt gaven afsted med et magisk rensdyr, men det ville lande i den anden ende af skoven.

Dyrene satte straks en plan i gang. Ræven løb forrest og banede vejen gennem den dybe sne. Haren hoppede hurtigt for at finde de bedste stier, og bjørnen skubbede træstammer væk, der blokerede vejen. Efter en lang rejse nåede de frem til rensdyret, der stod og ventede med gaven i sine gevirer. Gaven blev hurtigt placeret i en sæk, som bjørnen bar på ryggen.

Dyrene og julemanden skyndte sig tilbage til slæden. Med stor taknemmelighed takkede julemanden dyrene. "I har reddet julen for lille Emma. Jeg kunne ikke have klaret det uden jer." Med gaven sikkert i sækken fløj julemanden mod Emmas hus. Han landede lydløst på taget og lagde gaven under træet. Indeni var den smukkeste dukke, der lyste op, som om den også glædede sig til at blive åbnet.

Da julemanden fløj videre, kiggede han ned på skoven og så dyrene stå samlet i lysningen, vinkende op mod ham. "Glædelig jul!" råbte han, mens han forsvandt mod horisonten. Og sådan blev en glemmt gave til en uforglemmelig jul, takket være de hjælpsomme dyr i skoven og en julemand, der aldrig giver op. Sov godt, og husk, at selv små handlinger kan gøre en stor forskel. Glædelig jul!

24 DECEMBER

Den første julegave nogensinde

For mange år siden, længe før julemanden blev den ikoniske skikkelse, vi kender i dag, var han blot en ung og uerfaren mand ved navn Nikolas. Han boede i en lille landsby dybt inde i de sneklædte bjerge, hvor han hjalp de lokale med at samle brænde og reparere deres huse. Nikolas havde altid haft et varmt hjerte, især for børnene i landsbyen, men han anede ikke, at han en dag ville ændre julen for altid.

Det hele begyndte en iskold decemhernat, hvor sneen dalede stille ned. Nikolas var på vej hjem, da han hørte gråd fra en lille hytte. Det var en pige ved navn Elin, som sad foran en tom sok ved pejsen.

“Hvorfor græder du, Elin?” spurgte Nikolas blidt.

“Det er jul i morgen,” snøftede hun, “og jeg har ønsket mig en dukke hele året, men mine forældre har ikke råd til at købe en.”

Nikolas blev rørt. Han tænkte hele natten over, hvordan han kunne gøre Elin glad. Det var her, idéen ramte ham: Hvad hvis jeg kunne overraske hende med en gave? Og hvad hvis alle børnene kunne få noget specielt?

Nikolas gik straks i gang med at lede efter noget, der kunne bruges som gaver. Han begyndte i skoven og samlede små træstykker, som han kunne snitte til legetøj. Men efter flere timers arbejde indså han, at han havde brug for hjælp.

Pludselig blev skoven oplyst af et svagt, gyldent skær. Foran ham stod en gruppe magiske væsner – små feer med glitrende vinger og et venligt smil.

“Du har et godt hjerte, Nikolas,” sagde deres leder, en lille fe ved navn Lumi. “Vi vil hjælpe

dig med din mission.”

Feerne forvandlede træet, Nikolas havde samlet, til smukke dukker, træheste og klodser. De fyldte også hans sæk med små poser slik og varme sokker. “Tag dette til børnene,” sagde Lumi, “men husk, den største gave, du giver, er kærligheden bag.”

Med feernes hjælp læssede Nikolas sin gamle slæde med gaverne. Han bandt sine trofaste rensdyr, Blik og Gnist, foran og satte kurs mod landsbyen.

Nikolas listede ind i hver hytte og lagde en gave i børnenes sokker eller på deres puder. Da han nåede Elins hus, placerede han en smukt snittet dukke ved pejsen.

Da han var færdig, trak han sig tilbage til en bakke uden for landsbyen og ventede på, at morgenen skulle gry. Han kunne høre børnenes jublende stemmer, da de vågnede og opdagede deres gaver. Hans hjerte svulmede af glæde.

Da landsbyboerne fandt ud af, hvad Nikolas havde gjort, var de rørt. Børnene begyndte at kalde ham “den gavmilde Nikolas”, og voksne kom til ham for at spørge, om han kunne hjælpe med at bringe glæde til andre landsbyer også.

År efter år gentog Nikolas sin gerning, og med tiden blev hans mission større. Feerne blev hans faste hjælpere, og flere rensdyr sluttede sig til slæden. Nikolas blev til sidst kendt som Julemanden, og det hele begyndte med en dukke til en lille pige og en gnist af kærlighed.

Og sådan blev den første julegave nogensinde starten på en tradition, der har bragt glæde og magi til børn verden over lige siden.